

עפ"ת 39975/04/16 - זערור איליא נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

07 יולי 2016

עפ"ת 39975-04-16 זערור איליא נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט ד"ר שמואל בורנשטין
המערער זערור איליא

נגד
המשיב מדינת ישראל

נוכחים:

המערער וב"כ עו"ד פאכורי מייקל

ב"כ המשיבה - עו"ד עינב וינוגרד ועו"ד מאיה טריגר ועו"ד עומר סגל

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

בפניי ערעור על החלטת בימ"ש לתעבורה בתיק תת"א 6119-11-15 שלא לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר המערער, אשר בו הוא הורשע בעבירה של נהיגה במהירות של 158 קמ"ש בעוד שהמהירות המותרת היא 100 קמ"ש.

על המערער הוטל עונש פסילה בפועל של 6 חודשים, פסילה על תנאי וכן קנס בסך 2,000 ₪.

בית משפט קמא ציין כי למערער ותק קצר בנהיגה וכי הוא כבר צבר לחובתו הרשעות קודמות כאשר ההרשעה האחרונה היא בעבירת מהירות.

המערער הגיש לבית משפט קמא בקשה לביטול פסק הדין ובמסגרתה טען כי הוא לא התייצב לדיון מפני שנבחן אותה שעה במכללה בה הוא לומד. כן טען שפסק הדין לא הומצא לו כדין ולא הובא לידיעתו וכי תקופת הפסילה שהוטלה עליו ממושכת ואינה הולמת את חומרת העבירה.

בהחלטה מיום 10.4.16 דחה בית משפט קמא את בקשת המערער בקבעו כי המערער חתם על הזמנה לדין ועל כתב האישום כי לא טרח להגיש בקשה לדחיית מועד הדיון וכי לא נגרם למערער עיוות דין.

בערעור בפניי טוען המערער כי שגה בימ"ש קמא שלא נעתר לבקשתו לבטל את פסק הדין וזאת בין היתר, לאור פגמים שונים שנפלו בדו"ח וכן משום שלא הוזהר כדיון. כמו כן טען ששגה בית משפט קמא בהטילו עונש פסילה של 6 חודשים שהוא חורג מהעונש המקובל בגין עבירות מעין אלו. לטענתו, בית משפט קמא סירב להתייחס לפסיקה שהגיש המלמד על ענישה מקלה יותר וזאת מהנימוק כי מדובר בפסיקה הנוגעת למקרים בהם היו הסדרי טיעון עם המאשימה. לגישתו אין מקום להבחין בין ענישה בעקבות הסדרי טיעון ובין ענישה אחרת.

בנוסף הוא טוען, כי פסק הדין לא הומצא לו כדין ולפיכך לא איחר בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין.

ב"כ המשיבה סומך ידיו על החלטת בימ"ש קמא וטוען כי לא קיימת חובה להזהיר את הנאשם כפי שנטען על ידי המערער, שכן סעיף 240 לחסד"פ קובע הסדר ייחודי לעבירות תעבורה מהסוג דן.

כן טוען ב"כ המשיבה כי הענישה היא מידתית והולמת את חומרת העבירה, כאשר לצורך כך הגיש את פסק דינו של בית המשפט בעפ"ת 8669-09-14 בו נדון המערער לעונש פסילה בן 4 חודשים וזאת בנסיבות דומות של עבירה.

מסכים אני עם ב"כ המשיב כי סעיף 240 לחסד"פ אכן קובע הסדר ייחודי ומאפשר לדון נאשמים בעבירות מהסוג דן אף שלא בנוכחותם וכי כללי האזהרה], ככל שהם קיימים בסעיף 130 לחסד"פ, אינם חלים בכל הנוגע לעבירות עליהן חל סעיף 240.

אשר לביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם, הכלל שקבוע בדיון הוא כי די בכך שהתקיים אחד משני התנאים הבאים: האחד, כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של הנאשם והשנייה כי יגרם לנאשם עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון סבור אני כי המערער לא העלה כל טעם ואפילו ראשית טעם שיש בו כדי להצדיק את אי התייצבותו לדיון בבית משפט קמא. ברור כי העובדה שלמערער הייתה בחינה באותו יום שבו הוא הוזמן לדיון אינה נסיבה המצדיקה את אי התייצבותו, או לכל הפחות הגשת בקשה לבית המשפט ודחיית הדיון בשל כך.

הנאשם בחר להתייצב לבחינה ולא להתייצב לדיון, זו בחירתו על כל הנובע מכך.

אשר לתנאי השני ולטענה כי נפלו פגמים בדו"ח, הרי שלא אוכל לא להעיר על כתב היד שבו נרשם הדו"ח שהוא בוודאי כתב יד שקשה לקריאה. יחד עם זאת, נראה כי למרות אותו כתב יד ניתן לפענח את הרשום בו ובכלל זאת ניתן לקרוא את האמור בדו"ח לעניין מיקום האירוע ומהירות הנסיעה וכן פרטים נוספים כפי שהוצגו לי בישיבה היום על ידי ב"כ המשיבה. כמו כן יש לציין כי ניתן בהחלט לקרוא בדו"ח את דברי המערער כי הוא "מצטער, זו הפעם האחרונה".

אף העונש שהושת על המערער אינו חורג לחומרה ומביא בחשבון את נסיבות העבירה, את עברו התעבורתי של המערער הכולל, בין היתר, הרשעה בעבירת מהירות שנעברה לא לפני זמן רב. עונש זה אף עולה בקנה אחד עם

הפסיקה כפי שניתן ללמוד בפסק הדין בעפ"ת 8669-09-14, כאשר לעניין זה מסכים אני עם בית משפט קמא כי יש להבחין מבחינת הענישה בין זו אשר מתקבלת בעקבות הסדר טיעון לבין ענישה המתקבלת שלא בעקבות הסדרי טיעון. לאור זאת אף הענישה שהוטלה על המערער אינה מצדיקה התערבות ערכאת ערעור.

לאור כל האמור, הערעור נדחה.

ניתנה והודעה היום א' תמוז תשע"ו, 07/07/2016 במעמד הנוכחים.

ד"ר שמואל בורנשטין
שופט